

— Лошо е у Прилепъ. Снощи по тъмно нападнаха го латинци, начело на Гино латинеца. Кжде богатство намѣриха, — ограбиха го. Кжде хора видѣха — заклаха ги. Обраха и дворцитѣ на царевича Марко, слугитѣ и слугинитѣ му за роби взеха, а майката тежко въ главата нараниха. Нѣмаше го царевича въ града — всичко лошо стана.

Дигна ржце Марко, завика:

— Дѣдо, стари дѣдо! Леле, дѣдо, какво да правя. Леле, дѣдо, не виждашъ ли, азъ съмъ царевича Марко, кажи какво да сторя?

Стареца се тежко нажали, но не знаеше, какъвъ съветъ да даде:

— Не знамъ, синко, дума каква да ти кажа. Моли Господъ. Господъ съветъ да ти даде.

Пришпоря коня си Марко, спусна се по широкия пѣтъ. Лети коня му, цѣли ровове по пѣтя разорава, а Марко плаче и вика:

— Боже мили, защо пуцашъ проклетитѣ латинци да ни газятъ християнската земя, да трепатъ нашитѣ мѣйки, да заробватъ имотитѣ ни.

Гласа му кѣнти, чакъ до Бога стига, ронятъ се сълзитѣ му, кжпятъ коня.

Мина, не мина много пѣтъ, когато наближи манастиря до родния си градъ, срещна нови хора и научи, че Гино Латинеца излѣзълъ отъ Прилепъ и се настанилъ въ Костуръ, като господаръ на страната.

Спрѣ се Марко и остана три недѣли да мисли, какво да прави. Мисли и съ коня се допитва:

— Кажи, Шарко, какво да направя?

Не можеше самъ да излѣзе срещу латинцитѣ, които на сънь ги видѣ сто хиляди. Най-после скрои хитростъ. Отиде въ манастиря и облѣче калугерска дреха и наметна свещена мантия, па тръгна по Българската земя